

A ENTREVISTA | UXÍO ROMERO POSE OBISPO AUXILIAR DE MADRID

«O curruncho é o máis universal»

Ten morriña de Baio, porque «o curruncho é o máis universal que ten un». E no seu caso non se pode decir que non teña mundo

José García Gondar

Carballo / La Voz. Uxío Romero Pose ten morriña de Baio, porque «o curruncho é o máis universal que ten un». E no seu caso non se pode decir que non teña mundo. Agora está a seiscentos quilómetros da súa localidade natal, pero nin sequera a distancia consegue que esqueza ós seus paisanos. Membro activo da comisión Labarta Pose para o Día das Letras Galegas do ano 2001, Uxío Romero non é só o bispo auxiliar de Madrid. É, sobre todo, un home de cultura, e por iso recibirá esta noite o premio Las Voces del Año, do Grupo Voz. Para Uxío, o premio outorgado polo Grupo Voz significa un recoñecemento e «o cariño» dos seus paisanos. Onte quixo compartir a súa satisfacción cos tertulianos do programa A voz da Igrexa en Bergantiños, que emite tódolos xoves Onda Cero Radio Voz.

—¿Como recibiu a nova?

—Fíxome moita ilusión que fóra un premio tan do curruncho. O curruncho é o máis universal que ten un. Moitas veces, cando un sae do pobo, da terra, pensa que hai unha terra moi grande. E é certo, pero canta máis terra vai

descubrindo ve aquel curruncho onde naceu, onde un viu as primeiras persoas e onde aprendeu tanto deses que o rodearon... Por iso, este premio é o cariño de tódolos meus paisanos.

—**Uns paisanos entre os que hai grandes figuras...**

—Para min, tódolos baieses son homes de pro, pero sen dúbida ten persoeiros de grande magnitud. No século XX, un poeta como Labarta Pose, ou un personaxe como Martínez Pose, que foi un mestre de capela, e, como non, ter un recordo especial para don Maximino Romero de Lema, que non fai falla dicir quen foi.

—**Fala de Labarta Pose. ¿Será o próximo autor homenaxeado o Día das Letras Galegas?**

—Estamos a ver se podemos que sexa o personaxe das Letras Galegas do ano que vén, ou polo menos do próximo, porque representámos moi ben. Labarta, saíndo dese curruncho de Baio, soubo captar e soubo apoiar todo ese movemento de descubrimento galego, e sen dúbida para os nosos paisanos tamén sería un acicate, sería un ánimo para seguir adiante.

—**Falamos de grandes personaxes históricos, pero ás veces esquecemos a persoas que nos marcan a vida. Por exemplo, a figura de seu pai, que ademais foi panadeiro en Baio.**

—Para min foi o máis importante da historia. Meu pai, e homes coma meu pai, homes sinxelos que realmente chegaron a unha realización humana. A iso me refería eu antes, porque eles son os verdadeiros personaxes. Eu acór-

Uxío Romero Pose recibe o premio «Las Voces del Año». X. AMEIXEIRAS

dome, de pequeno, deses homes feitos e dereitos que levaban con eles a xustiza e o sentido común xuntos. Tiñan palabra. Podía fírse un dun avogado nas causas estrañas, pero nas causas verdaderas un fiábase deses homes. Tocounos unha época na que pode que non souberamos herdar todo o que estes homes nos deixaron. E non fallo só de meu pai, senón tamén doutros homes que coñecín.

—**Agora que está en Madrid, ¿a bota de menos a investigación e o ensino?**

—Un bota de menos o que lle falta, aquilo que sempre tivo nas súas mans: o tempo, a tranquilidade, o poder dedicarse á investigación e tamén ó ensino, ter a paz de ir por bibliotecas e descubrir cousas que nin me imaxinaba... Claro que costa. Pero tamén a misión que teño como bispo é moi reconfortante,

«Un bota de menos o que lle falta, aquilo que sempre tivo nas súas mans: o tempo, a tranquilidade...»

no sentido de que un descobre outro mundo que tampouco se imaxinaba. O espírito de Deus está alí onde menos un espera.

—**¿En que consiste o seu traballo?**

—Pois teño moito que facer, pero antes quería dicir que un non chega a facer o que quere nin o que a realidade lle pide. Pois mira, desde o servicio nas parroquias, nos barrios, onde un é tan pobre que non chega a todos. E despois un servicio específico que é a relación do mundo creente da Igrexa coa cultura que nos rodea, sobre todo co mundo universitario, co mundo do ensino superior.

—**¿Cal pode ser o motivo do grande número de peregrinacións de Madrid a Santiago?**

—Para min foi unha agradabilísima sorpresa a vitalidade eclesiástica que descubrí nas parroquias cando cheguei a Madrid, sobre todo unha grande cantidade de mundo xove. Non me estrana nada que fose unha das dióceses que máis peregrinou a Santiago. Tamén é certo que neste momento no que estamos nun proceso de deschristianización un preguntarse se todo o proceso galopante afectará a tamén a todos estes lugares. O fin da pastoral é ese, que este proceso de deschristianización non chegue a ter as consecuencias negativas que está tendo. Un esforzo pastoral pode ser un grande servicio á sociedade que todos queremos construir.

VIERNES, 28 DE ENERO DEL 2000

A VIVA VOZ EL OBISPO UXÍO ROMERO ESCRIBE SOBRE MAXIMINO ROMERO DE LEMA

Sueños que no se apagan

Artículo publicado en La Voz, en el 2001, con motivo de un tributo a Maximino Romero en Baio, fallecido en 1996

Uxío Romero Pose

Me piden de La Voz de Galicia, con las típicas prisas de nuestro tiempo, que escriba una pequeña evocación de la persona y obra de Don Maximino Romero con motivo de la celebración que, en su memoria, tendrá lugar el domingo en Baio. No puedo negarme. Soy del pueblo y, como todos sus vecinos, tuve la suerte, de conocer el alma y el corazón

del que, en los últimos momentos de su vida, suspiraba por volver a la tierra que le vio nacer, para que ella le viese morir. Hace cinco años, el pueblo de Baio acogió, con dolor y agradecido, sus restos mortales, y al que era y es tan suyo no solo no le olvidá sino que está seguro de que, con el pasar de los días, se acrecienta su grandeza y, al mismo tiempo, nuestro agradecimiento.

Es muy difícil hablar de aque-los a los se le quiere bien. Bien lo sabemos los del pueblo de Baio que, una vez más, recordamos con cariño a Don Maximino, que nos dejó el buen sabor de su bien saber hacer con todos. Mu-chos, dentro y fuera de España, guardan la memoria agradecida

por cuantas cosas él hizo posible, por su creatividad y su entrañable cercanía. En distintos lugares de Europa, y sobre todo de América, se le recuerda como el hombre bueno, de buen corazón que siempre bien-decía, y pacificador que hacia fácil que otros llevaran a cabo grandes y pequeñas empresas. Nos lo recordó, aceradamente, José Ángel Valente, uno de nuestros mejores poetas. Al igual que el poeta, no pocos le deben el haber guiado a buen fin la obra que se proponían. En las páginas de numerosas memorias de muy significados nombres de las últimas generaciones figura Don Maximino. Muchos son sus amigos y todos concuerdan que su bondad, su capacidad pacifica-

dora, su apertura y confianza en los demás a nadie excluía y a todos ayudaba. Nada se guardaba para sí mismo. No es esta la ocasión para enumerar las muchas e importantes realizaciones por él ideadas y por él realizadas, sus geniales creaciones en lugares como Salamanca, Madrid, Roma y Jerusalén. Yo quisiera no olvidar, en el día de hoy, la magnanimidad y el cariño que, especialmente en los últimos años, sintió y manifestó hacia Baio. En muchas ocasiones rememoraba la riquísima historia de la zona baiense, la serena alegría de sus gentes y la belleza natural que se reflejaba en la bondad de los vecinos. Cuantos llegaron a Baio no se marcharon indiferentes, porque gustaba

descubrirles a su pueblo y a sus gentes, el entusiasmo de sus jóvenes y la grandeza de sus mayores. Muy pronto verán la luz pública sus memorias y apuntes sobre las mismas. El capítulo más hermoso y agradecido es el por él dedicado a su pueblo, a Baio. Nada tiene, pues, de extraño que los de Baio queramos ofrecerle a él las mejoras páginas de nuestra vida: el agradecimiento. Queremos colaborar a que sus sueños no se apaguen y que culminen las obras por él iniciadas. Y, no en último lugar, rezamos, desde la Iglesia que tanto quiso, por su paz eterna y para que él nos siga ayudando. ¡Gracias, Don Maximino!

DOMINGO, 4 DE NOVIEMBRE DEL 2001